

Mindretallet maa holde for, at den vidt fremskredne Forringelse af den danske Krone er en Ulykke for Landet, idet den fordyrer Livsfornødenhederne, undergraver Sparsommeligheden og hensætter Landets Erhvervsliv i en unormal Tilstand. Under det sidste Kronefald i Januar d. A. var der da ogsaa fra alle Sider Enighed om, at det maatte paahvile Statsmagten at hidføre Foranstaltninger til at hindre yderligere Forringelse af den danske Valuta.

Det er Mindretallets Opfattelse, at den da oprettede Valutacentral har virket i den ønskede Retning, men at den ikke efter de nugældende Love i Længden vil være tilstrækkelig. Den vil neppe fortsat kunne bevare den Stabilisering af den danske Valuta, som maa være Statsmagtens foreløbige Maal, blandt andet for at kunne planlægge en jævn og langsom Stigning af Kronekursen, saaledes som det allerede for over et halvt Aar siden, og med Rette, er krævet af Landbrugets Repræsentant i Valutakonferencen.

Fra Mindretallets Side anser man det for bydende nødvendigt, at Rigsdagen netop nu, i en relativ rolig Periode, vedtager effektive Foranstaltninger til Sikring af den danske Valuta. I modsat Fald er man udsat for før eller senere at blive stillet overfor en ny Nedgangsperiode og blive nødsaget til, maaske midt under en akut Krisetilstand, at maatte tage sin Beslutning angaaende dette vigtige Spørgsmaal.

Mindretallet kan ikke tiltræde det fra konservativ Side fremsatte Forslag om at etablere toldforhøjende Foranstaltninger i Stedet for importregulerende Foranstaltninger, og da Mindretallet anser det foreliggende Lovforslag for vel egnet til at virke valutastabiliserende og der ikke fra anden Side har været fremsat noget Ønske om saglige Ændringer i Forslaget, indstiller Mindretallet dette til *uforandret og hurtigst mulig Vedtagelse*. I øvrigt forbeholder ogsaa dette Mindretal sig at motivere sit Standpunkt ved den mundtlige Forhandling i Tinget.

Endelig ønsker Mindretallet at henvende Opmærksomheden paa, at det først i

Betænkningen nævnte „Socialpolitiske Udvalg“ efter eget Opgivende repræsenterer under 15 000 Personer af den Funktionærstand, som Udvalget selv hævder talte ca. 100 000 Forsørgere ved Folketællingen i 1916.

Et *tredie Mindretal* (Piper og Schovelin) vil ingenlunde miskende Regeringens gode Hensigt med det foreliggende Forslag, men har ikke kunnet lade sig overbevise om, at der herved skulde kunne skabes nogen Valutastabilisering, endsige en Forbedring i Valutaen.

Selv om man fra vor Side ikke principielt vilde have modsat sig paa ny at prøve med en Importregulering i enkelte konkrete Tilfælde, hvor det gjaldt om derigennem at skabe et mere virksomt Værn mod den alt for store Indførsel af udenlandske Artikler, kan vi umulig gaa med til at aabne en almindelig Adgang til Indførelse af Foranstaltninger, hvis Skyggesider i Retning af Indgriben i den frie Rørelse, Prisregulering og Rationering er saa aabenbare, hvorfor da ogsaa Erhvervslivet har nedlagt en afgørende Protest mod, at Landet saaledes skulde kunne føres tilbage i en Tilstand, der vilde minde om Verdenskrigens mørkeste Tid.

I Stedet for maa vi mene, at Toldforanstaltninger, der paa lempelig Vis vilde hemme Importen og binde den hjemlige Efterspørgsel til Landets Produktion, langt vilde være at foretrække, og skønt i saa Henseende en Forhøjelse til Guldpariteten over hele Linien synes os at være det rationelle, har vi dog villet imødekomme Regeringens Bestræbelser for at bedre Landets Betalingsbalance ved, i Stedet for at gaa den nysnævnte Vej, at skabe Institutioner, der vilde kunne følge Handelsbalancens Udvikling, ogsaa mellem Rigsdagssamlingerne, og, for saa vidt denne kræver Forbrugsindskrænkninger, nu for disse, nu for hine Varer, da straks kunde gribe virksomt ind — og da efter vor Mening naturligst ved Paalæget af en særlig Valuta-Afgift paa Indførselen.

Vi har derfor i Udvalget stillet et